

Dauwtrappen op 1 mei

Op 1 mei organiseert Hoembeka een boeiende ochtendwandeling, gevolgd door het klassieke 'spek met eieren'. Dit jaar verkennen we het dorpje Beigem dat, sedert de fusie, behoort tot de gemeente Grimbergen.

De Coppendries, één van de drie oude woonkernen, ligt op dezelfde route als de Hultendries in Hombeek.

De naam Beigem zou afkomstig zijn van een Frank die zich hier vestigde. 'Gem' komt van 'haim', wat 'heem' of 'woonplaats' betekent.

Een andere woonkern ontwikkelde zich rondom een Frankisch hof rond 375. Het park ten Doorn herinnert nog aan een roemrijk verleden. Het prachtig nieuw kasteel van baron Domis de Semerpont, gebouwd in 1893 was maar een kort leven beschoren. In 1914 werd het door de Duitsers afgebrand. Dat lot onderging ook de windmolen.

Hoewel de heren van Grimbergen de schepenen benoemden, had Beigem steeds haar eigen schepenbank.

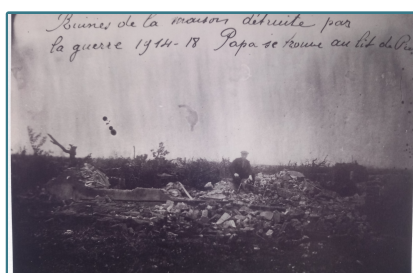
Het wapenschild kunnen we afleiden van dat van de heer van Beigem die meevocht in de Grimbergse oorlog.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog kreeg Beigem het zwaar te verduren. De hele Coppendries, 32 huizen in totaal, werd platgebrand als vergelding omdat een paar Duitsers werden beschoten door twee Belgische soldaten. Ook de kerk ontsnapte niet aan de brand.

Van 1889 tot 1961 bestond de tramlijn Grimbergen-Humbeek.

Net als op andere plaatsen wordt ook hier fel gebouwd. Toch heeft het dorp, even buiten de kern, haar landelijk karakter nog grotendeels kunnen bewaren.

Inschrijven bladzijde 3

Daguitstap Tongeren **De oudheid in kleur** donderdag 25 april

Onze lenteuitstap brengt ons dit jaar naar Tongeren naar het Gallo Romeins Museum. We starten met het bezoek aan de tentoonstelling "De Oudheid in kleur". Je kent ze vast wel, de wit-marmeren beelden uit de klassieke oudheid. Maar wist je ook dat de oude Grieken en Romeinen ze kleurrijk beschilderden? In deze fascinerende expo ervaar je hoe hun beeldhouwwerken er écht uitzagen. De Duitse archeologen professor dr. Vinzenz Brinkmann en dr. Ulrike Koch-Brinkmann doen er al jarenlang onderzoek naar. Samen maakten ze tientallen reconstructies op ware grootte, trouw aan de technieken van toen.

Hoogtepunten van de tentoonstelling zijn de beroemde bronzen sculpturen: De Twee Oud-Griekse Krijgers en het beeldenpaar dat bekendstaat als "De Bokser en de Prins".

De beelden van keizers, goden en mytologische figuren van deze tentoonstelling reizen de wereld rond. Honderduizenden mensen raakten er al door in de ban. Dit wordt een belevenis die we beslist niet mogen missen.

In restaurant "De Boulevaer" gelegen aan de rand van het centrum van Tongeren worden we verwend met een heerlijke lunch.

In de namiddag worden we verwacht op het wijngoed Cuvelier in Borgloon, parel van het Limburgse Haspengouw en hart van de bloesemstreek. Yves en Patrick, twee broers, runnen samen het domein. Ze werden grootgebracht tussen de peren- en de appelbomen en delen samen de passie voor wijn. Verspreid over een oppervlakte van ongeveer 3 hectare staan er zo'n 13.500 wijnstokken onder de Limburgse zon. Het grootste gedeelte van de productie is bestemd voor mousserende wijn maar sinds 2016 experimenteren ze ook met stille wijn. Tijdens de rondleiding neemt Yves ons mee in zijn verhaal en maken we kennis met zijn filosofie en zijn manier van werken. Nadien genieten we van een degustatie van vier wijnen en hebben we nog rustig de tijd om bij te praten

Inschrijven daguitstap Tongeren

PRAKTISCH

Vertrek om 07.30 uur op de parking
KWB Hombekerkouter

Kostprijs All-in 98,00 € -
(houders museumpas 93.00€)

Inkom en rondleiding met gids in het
Gallo- Romeins Museum

Middaglunch all-in: voorgerecht -
hoofdgerecht - dessert
Wijn / bier of frisdrank / koffie of thee

Bezoek wijndomein: rondleiding en
degustatie

Vervoer autocar : maximum 50
personen

Terug in Hombeek rond 19.30 uur

Inschrijven door betaling van 98,00 €
op rekening van Hoembeka
BE73 7332 1720 5460
voor 12 april 2024

Inschrijven dauwtrappen in Beigem

PRAKTISCH

Parkeren kan langs de Kruisstraat te
Beigem (Grimbergen),
net voor rondpuntje Beigemsteenweg-
Meerstraat-Zeypstraat vanwaar we om
7.00 uur vertrekken

Na de wandeling rijden we met
eigen vervoer naar
"Black Jack Saloon"
in de Vekeputtenweg 1 te Zemst-Laar
waar het "spek met eieren" voor ons zal
klaarstaat.

Parking in de Vekeputtenweg

Inschrijven door betaling van 23.00 €
op rekening van Hoembeka
BE73 7332 1720 5460
voor 12 april 2024

Onze volgende activiteiten:

- **28 mei tot 4 juni: Hoembekareis naar Spaans-Bastenland:** Inschrijving afgesloten.
- **Donderdag 29 augustus: Fietstocht** in de groene gordel tussen Mechelen en Lier.
- **Donderdag 17 oktober: Lezing door Hilde Goedgezelschap:** Beethoven en zijn tijd
- **Zaterdag 16 november: Jaarfeest** in het Krekelfhof te Gooik
- **Vrijdag 22 november: Lezing door Danny Moerenhout:** hoe veilig met computer en smartphone werken, en hacking en phishing vermijden.

Meer info
www.hoembeka.be
hoembeka@gmail.com

SCAN ME

**De Heemkundekring
Hoembeka
dankt zijn
sponsors en ereleden
voor hun steun.**

LUC VISHANDEL - TRAITEUR
VISHANDEL TRAITEUR LUC
LEOPOLDSTRAAT 6
1980 ZEMST
TEL. & FAX 015 614 144

Apotheek Asselman

Hombekerkouter 39
2811 Hombeek
Ma-Vr 8.45-19u
Za 8.45-13u

V.A.C. & Partners Real Estate Advisors

Nadia Jelassi
Eikend vastgoedmakelaar Biv 503329
Zaakvoester
Houtestraat 62 B-2811 Mechelen
+32 (0)475 478 477 info@vac-online.be
www.vac-online.be
bereikbaar van maandag t.e.m. zaterdag van 8u tot 22u

Waar u ook voor gaat,
wij gaan met u mee.

KBC Bank & Verzekering
Grote Markt 27
2800 Mechelen
015/298200
mechelen.centrum@kbc.be

Bank & Verzekering **Wij gaan met u mee**

www.grenshoeve.be

ARGENTA
Hombeek / Leest / Kapelle-op-den-Bos
De Jongh - Gits BV

Hombeek@argenta.be • 015/41.09.90

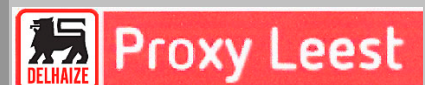
COIFFURE NICOLE

Gemeentestraat 29
Hombeek

de greef IIII
centrale verwarming

Gijsbeekstraat 64
2811 Hombeek
015 411557

info.cvdegreef@skynet.be

Ook open op
zondagvoormiddag

Crelan

KANTOOR WILLIAM CORNETTE BVBA
VERZEKERINGEN - BANKZAKEN
BANKSTRAAT 7
2811 MECHELEN-HOMBEEK
TEL: 015/414819 - FAX: 015/424092
william.cornette@portima.be

Mark Deckers
patisserie

Fr. Reynierstraat 44
2811 Hombeek
tel.: 015/41.25.76

Hombeek als inspiratiebron voor plaatselijke kunstenaars

Hugo Beullens wordt in 2024 75 jaar. Vatte zijn schildersopleiding aan begin jaren 70 met avondcursussen aan de Vilvoordse Portaelschool voor Plastische Kunsten en werkte er o.l.v. Jan Van Lysebetten, de heer Baert, Guido Verhaege en Jef Leemans. Al gauw werd deze avondopleiding

aangevuld met de complete weekeindcyclus schilderen aan de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten te Mechelen waar gewerkt werd o.l.v. Leo Bosselaers (twee jaar stillevens), Gust Dierickx (portret)

en Jean-Pierre Tuerlinckx (levend model en drie jaar finaliteit).

Reeds van in de academie, vertrouwd met aquarel, legde hij zich vanaf midden jaren 80 toe op de aquareltechniek. Dit gemakkelijk naar de natuur meeneembare medium lokte hem naar buiten.

Aanvankelijk naar de nauwe straatjes van het Mechelse Begijnhof, later naar plaatsen als Etretat en Honfleur in het Franse Noorden, terwijl het licht van het Franse Zuiden hem bleef bekoren - worden hier steeds nieuwe aquarels gemaakt.

Na zijn Mechelse academieperiode sloot hij aan bij de Koninklijke Lucasgilde van Mechelen en de Koninklijke Portaelskring van Vilvoorde. Van mei 1997 tot september 2009 was Hugo Beullens voorzitter van de Koninklijke Lucasgilde te Mechelen waar

hij, na twaalf jaar voorzitterschap, zelf ontslag nam omdat deze kring volgens hem teveel evolueerde naar een fotokring en dus niet meer 'pur sang' was. Hij heeft er ondertussen meer dan dertig jaar wekelijks in de schetskring naar levend model gewerkt.

In 1996 bracht hij, in eigen beheer, een videofilm over aquareltechnieken uit.

Naast enkele privétoontstellingen in 1989 en 1997 in de Schranshoeve te Eppegem, alsmede in 1999- 2000 in de galerij 'Hof van Beieren' te Mechelen, in 2004 in Museum 'De Bres' in

Ruisbroek (Puurs) nam hij jaarlijks deel aan de tentoonstelling van de Koninklijke Lucasgilde te Mechelen. Tot 2019 nam hij ook jaarlijks deel aan het lente- en/of herfstsalon van de Koninklijke Portaelskring van Vilvoorde in het Cultureel Centrum 'Het Bolwerk' in Vilvoorde.

Tijdens de lente, zomer en de herfst, trok hij er wekelijks op uit om met de werkende leden van de Lucasgilde Mechelen om

buiten in de natuur landschappen te aquarelleren. De meeste van deze werkende leden zijn echter overleden maar Hugo trekt er nog alleen op uit, maar de laatste jaren is dat omwille van ziekte wat teruggevallen, maar de intentie is er om terug tijdens de lente, zomer of zelfs herfst landschappen te gaan aquarelleren in de natuur.

Terwijl Hugo uiteraard bleef schilderen, ging hij in 2014 vervroegd niet meer werken. Hij werkte in Kredietbank, later in KBC en nog in KBC Exploitatie NV. Hij was toen 55 jaar maar bleef nog in dienst bij KBC. Zijn anciënteit en ca. 75 % van zijn wedde bleef nog lopen. Hij kon zich nu extra veel aan het aquaschilderen wijden, maar op zijn atelier viel zijn oog op een accordeon dat hij lang geleden voor zijn dochter had gekocht. Deze had zich, alvorens zij piano bij een privélerares leerde, een viertal jaren

moest er echter meer tijd aan de studie dan aan muziekspeken besteed worden. Hugo zijn oog viel aldus op de accordeon die in zijn atelier in de kast stond. Hij wist dat zo'n instrument veel geld gekost had en vond het spijtig dat het daar stond weg te kwijnen.

Hugo nam contact op met Marcel Sterckx en die verwees hem naar Jules Willems uit Mechelen, een gerenommeerd accordeonleraar. Marcel Sterckx was toen reeds 85 jaar maar toonde zich toch bereid om Hugo het accordeonspeken bij te brengen. Een voorwaarde was echter dat Hugo eerst bij Willems solfège leerde. Zo gezegd, zo gedaan en ondertussen mocht hij reeds vrij eenvoudige accordeonliedjes leren. Hugo

toegelegd op het accordeonspeken en ook bij privéleraar Marcel Sterckx die destijds een gewaardeerd orkest had in Mechelen en menig leerling had opgeleid in het accordeonspeken. Na deze studie was de dochter zich echter gaan bekwamen in het pianospelen. Toen zij echter aan de VUB en later aan Thomas Moore ging studeren

leerde aldus het instrument bespeken wat, gezien zijn ouderdom, niet zo eenvoudig was. Op een accordeon speelt men immers basnoten, akkoorden en melodieën gelijktijdig terwijl men de toetsen eigenlijk niet ziet. Toonladders spelen in al zijn facetten was vaste leerstof en eigenlijk alles wat met een accordeon en de toetsen te

maken had. Hugo leerde een do3-instrument met Belgische bassen bespelen (er staan 120 bastoetsen op zijn accordeon). Een nieuw hobby was gekozen en er gingen heel wat uren naar het bespelen van het instrument want het is zoals koers rijden. Zonder training komt er niets van in huis. Na vijf jaar stopte Hugo met lessen bij Jules

Willems die ondertussen 90 jaar was geworden, maar nog steeds les gaf. Hugo leerde tijdens zijn dagelijkse wandelingen met zijn boxer een man kennen die 35 jaar in het orkest van Will Tura speelde en Hugo een computerstick schonk met ca. 35000 muziknummers op. Ideaal om liedjes te ontdekken die Hugo dan omzette naar partituren voor accordeon zodat hij een zeer uitgebreid repertoire onder de knie kreeg.

Een oudere vriend van destijds in de Portaelschool die drum speelt trok Hugo mee en samen gingen ze al eens optreden voor ouderen van assistentiewoningen bij kleine feestjes. Wekelijks dient er dus accordeon gespeeld te worden om het instrument meester te blijven. Hugo kocht ook een tweede, grotere accordeon aan, ditmaal een zgn. vier-rijer, terwijl het eerste instrument een drie-rijer is.

Theo Slachmuylders

Avontuur op kasteel Hultendries

1.

Lang geleden gebeurde er op het kasteeltje van Hultendries iets eigenaardig. Marieke, het dochtertje van boer Jan was meegekomen naar de tuin van het kasteeltje. Haar vader moest er immers de tuin netjes houden en nu moeder een beetje ziek was kon zij op het grasveld spelen met Lito, het hondje van de barones. Barones Carmen von Hultendries en baron Pietro Parmazella waren vriendelijke mensen en droegen het gewone volk een warm hart toe. Wanneer je in nood zat kon je steevast op hun hulp rekenen. Terwijl de barones, van uit het prieeltje, het spel van Marieke en het hondje gadesloeg komt de baron aanlopen met een brief in de hand.

"Liefste, ik moet dringend terug naar Italië. Mijn vader ligt op sterven," zei hij met enige trilling in zijn stem.

"Wat erg! Ik zal meteen je reiskoffers laten klaarmaken."

Samen gaan ze naar het kasteel. De barones legt troostend haar arm om de schouder van de baron. Intussen is Marieke al spelend tot bij de kasteelvijver gekomen. Het hondje dartelt vrolijk om haar heen. Wanneer ze een stokje weg gooit rent Lito, net alsof zijn leven ervan af hangt, er achteraan en brengt het direct weer terug. In zijn glinsterende oogjes kan je zo aflezen dat hij dit spelletje nog lang niet beu is. Marieke gooit het stuk hout weg. Tot haar grote schrik valt het in de kasteelvijver. Lito gaat er achteraan en zonder aarzelen springt hij het water in. Even later staat hij, weliswaar drijfnat en vol kroos, met het stuk hout bij Marieke. Ze is een beetje bang geworden. Wat zal de barones wel zeggen nu Lito zo nat en vuil is. Ze besluit om maar meteen terug te gaan. Ze draait zich om en ziet dan een vreemde man haar richting uitkomen. Hij wenkt haar. Marieke blijft staan. Even later is de man tot bij haar gekomen en zegt: "Hallo, kleine meid. Ik ben herder Johannes. En hoe heet jij?"

"Ik ben Marieke, de dochter van boer Jan en moeder Lisa," klinkt het vrolijk.

"Is dat jouw hondje?" vraagt de herder.

"Nee hoor, dat is het hondje van de barones. Terwijl mijn vader hier op het domein een en ander opknapt mag ik met het hondje spelen."

"Fijn is dat. Zeg, jij kan mij wellicht helpen," zegt de herder glimlachend.

"Mijnheer de herder, ik hoor dat je niet van deze streek bent. Je spreekt een beetje vreemd," onderbreekt Marieke hem.

"Zeg maar Johannes hoor. En ik ben hier op doorreis. Ik kom uit de buurt van het Duitse gebied. Maar zeg me eens waar ik hier ergens een smid kan vinden."

"Oh, dat kan ik je tonen," zegt Marieke nu enigszins fier. "Maar eerst moet ik Lito wel even vastleggen, hij mag het kasteelpark niet uit."

Nog voor de herder iets kan zeggen holt Marieke naar het kasteel. Het hondje rent haar achterna. Even later is ze terug met een leiband en een stuk touw

"Kom maar mee," zegt ze tegen de herder.

Ze gaat de herder voor naar het kleine poortje aan de zijkant van het kasteelpark. Lito springt nog steeds vrolijk in het rond. Wanneer de herder hem wil strelen begint hij plots te grommen. Verschrikt trekt deze zijn hand terug.

"Foei, Lito!" roept Marieke.

Het hondje kijkt haar verschrikt aan. Intussen zijn ze bij het poortje gekomen.

"Ik ga Lito aan die boom daar vastmaken," zegt Marieke.

Even later, Lito zit nu jankend en met droeve blik te kijken, opent Marieke het poortje en stapt de landweg op. De herder volgt haar. De landweg loopt naast het kasteelpark en aan de andere zijde wordt hij begrenst door een rivier. Het water in de rivier staat vrij hoog door de overvloedige regen van de laatste weken. Wat verderop hoor je het geraas van het water dat door de schotopeningen van de sluis naar beneden stort.

"Volg mij maar," zegt Marieke tegen de herder terwijl ze dijk van de rivier opklimt.

"Doe het voorzichtig aan, kleine meid", roept de herder haar toe.

Boer Jan is intussen met het grootste deel van zijn werk klaar. Vandaag moest hij een stuk van de moestuin omspitten. Het enig wat nog moet gebeuren is het afgemaaide gras achter de moestuin bij elkaar harken. Met zijn spade op de schouder wandelt hij naar het koetsiershuis. Naast het huis bevindt zich de paardenstal en daar heeft hij van de baron een ruimte gekregen om het tuinmateriaal te stallen. Hij kijkt over het grasveld. Nergens is Marieke te bespeuren.

"Marieke!" roept hij met luide stem.

Geen reactie. Hij roept nogmaals en wederom geen reactie.

"Waar kan die kleine meid toch zitten," vraagt hij zich af.

"Eerst even de spade wegbrengen en dan even langs de andere kant van het kasteel gaan kijken," flitst door zijn geest.

Achter hem hoort hij plotseling het geluid van een draaiende motor. Hij kijkt om en ziet de mooi glimmende auto van de baron de laan indraaien en met een grote stofwolk achter zich het kasteeldomein verlaten.

"De baron heeft haast vandaag," mompelt Jan.

Een vijftal minuten later is boer Jan ook bij de kasteelvijver aangekomen. Hij kijkt rond en roept nogmaals de naam van zijn dochter. Het blijft stil. Hij wandelt verder en hoort plots het gejam van een hond. Hij blijft staan en ziet dan wat verderop Lito bij de boom. Hij loopt er naartoe.

"Waar is Marieke?" vraagt hij.

Het enige antwoord dat hij krijgt is dat het hond aan zijn handen begint te likken. Boer Jan maakt het touw los. Lito springt vrolijk tegen zijn benen op. Dan ziet Jan het half openstaande poortje. Hij loopt meteen, Lito met zich meenemend, er naartoe en begeeft zich op de landweg. Hij kijkt links, rechts, nergens valt iets te bespeuren. Samen keren ze terug naar het kasteelpark en rennen naar het kasteel. Bij het kasteel aangekomen ziet hij de barones op het balkon staan.

"Mevrouw de barones, Marieke is verdwenen," roept hij met trillende stem.

De barones geeft hem een teken dat ze meteen naar beneden komt. Even later is ze dan ook op het grasveld. Boer Jan is intussen echt helemaal uit zijn gewone doen geraakt. De barones kijkt even naar Lito die nog niet helemaal droog is en neemt dan het touw van boer Jan over.

"Boer Jan, vertel me even wat er aan de hand is," zegt de barones op rustig toon

. Met horten en stoten vertelt hij zijn wedervaren van het laatste kwartier.

"Boer Jan, ik zal meteen de boswachter en de koetsier verwittigen zodat ze samen met jou kunnen gaan zoeken."

"Dank u, mevrouw de barones," zegt een aangeslagen boer Jan.

2.

Het is reeds namiddag en drie mannen doorzoeken het bos achter het kasteelpark. De boswachter is noordelijk gegaan, de koetsier naar het westen en boer Jan naar het oosten. Na meer dan twee uur komen ze weer op het afgesproken punt, de grote eik nabij het hoofdpad dat dwars door het bos snijdt, bij elkaar. Geen van de drie heeft ook maar enig spoor gevonden van Marieke.

"Wat kan er toch gebeurd zijn?" stamelt Jan. Tranen verstikken zijn stem.

De boswachter zegt: "Laten we naar het dorp gaan. Daar vinden we zeker nog wat helpende handen om heel de omgeving af te zoeken."

Nog geen uur later is heel het dorp op de been. Het nieuws heeft zich dan ook als een lopend vuurtje verspreid. Uren wordt er gezocht, echter tevergeefs. De zon begint reeds richting horizon te zakken als boer Jan naar huis gaat en zijn vrouw Lisa op de hoogte brengt. Bij het horen van het droeve nieuws is ze wenend in haar kussen weggekropen. Jan tracht haar nog wat troostende woorden toe te fluisteren.

"Ga alsjeblief terug zoeken!" snikt ze. "En breng haar mee!"

Tranen rollen over Jans' wangen wanneer hij de deur van hun huisje dichttrekt. Buiten gekomen merkt hij dat er zich in de verte dikke donkere wolken samenvakken.

"Ook dat nog, onweer op komst," gromt hij.

Een uurtje later vallen de eerste regendruppels. Boer Jan is intussen met enkele mannen bij het riviertje aangekomen. De sluiswachter heeft voorgesteld om met zijn bootje op het water te gaan en tot aan de sluis alles af te zoeken. Het riviertje is intussen sterk gezwollen en er staat een sterke stroming. Met het bootje gaan ze behoedzaam het water op. In de verte schieten enkele bliksemschichten door de loodgrijze hemel. Dof gerommel volgt.

"Ik denk dat we een zwaar onweder gaan krijgen," zegt de sluiswachter op een niet bemoedigende toon.

"Dat zal het zoeken er niet gemakkelijker op maken," antwoordt Jan hem.

De regen begint nu ook met bakken uit de hemel te vallen. Na een kwartiertje besluiten ze dat verder zoeken in deze omstandigheden geen zin heeft. Ze gaan terug aan wal en de mannen troosten Jan en beloven dat ze morgen opnieuw mee op zoektocht gaan. Boer Jan is radeloos wanneer hij later, doornat, thuis aankomt. Hij weet niet hoe hij dit aan Lisa zal moeten vertellen. Schoorvoetend duwt hij de deur open. Zijn vrouw zit aan tafel en kijkt hem met tranen in de ogen aan.

"En?" snikt ze.

"Niets," brengt Jan niet zonder enige moeite uit. Hij zet zich naast zijn vrouw en slaat zijn arm om haar heen.

"Morgen gaan we weer opnieuw zoeken. De vrienden uit het dorp komen ook mee," probeert hij haar te troosten.

Maar Lisa is ontroostbaar.

3.

"Seppe, Wannes, Jens, Katrijn, Jolien, Lobke! Naar huis komen! Het is etenstijd." Enkele vaders en moeders roepen hun kroost die weer naar een spannend verhaal zitten te luisteren bij oom August.

Oom August is een arme, ietwat zonderlinge figuur die aan de rand van het dorp in een vervallen huisje woont. Hij is een beetje simpel van geest maar doet niemand kwaad en wordt soms ten onrechte door de kinderen wel eens voor de gek gehouden. Maar wanneer hij tijdens de lange zomeravonden op de bank, onder de grote eik op het dorpsplein, zijn verhalen vertelt zijn ze niet van hem weg te krijgen.

Tegen hun zin staan ze op en vragen eerst nog: "Oom August, morgen vertel je ons toch verder hoe het

afloopt, hé?"

August glimlacht en zegt: "Ga nu maar, voor jullie papa's en mama's boos worden."

Wanneer ze het dorpsplein verlaten zegt Seppe aan Jens: "De meisjes durven zeker niet naar het vervallen kasteeltje van Hultendries te gaan."

Jens antwoordt al lachend: "Zeker niet na al die verhalen van Oom August. En het schijnt er zelfs te spoken."

"Wat zei je daar," vraagt Lobke.

"Dat jullie niet eens naar het oude kasteeltje durven te gaan," roept Seppe smalend.

De drie jongens lachen luid.

"O nee, denk je dat," zegt Katrijn boos.

"Ja, dat denken wij!" roepen de jongens in koor.

Lobke neemt weer het woord.

"Meisjes, waarom zouden wij dat niet durven. Beter nog, we zullen jullie het bewijs leveren."

"Ja, dat zullen we!" roepen ook Katrijn en Jolien het uit.

"En toch durf ik te wedden dat jullie niet eens twee uur in het verlaten kasteeltje durven te blijven," zegt Wannes smalend.

"Phoe, twee uur maar!" is het smalende antwoord van Lobke.

"Wij blijven er zonder problemen een hele nacht. Wedden?"

"Ja, wedden dat doen we," joelen de jongens.

"En voor wat dan wel?" vraagt Jolien.

"Wel," zegt Wannes. "Als jullie één nacht in het kasteel durven te blijven dan poetsen wij jullie fietsen."

"En als jullie het niet volhouden dan poetsen jullie onze fietsen en betalen jullie er ons nog een ijsje bovenop," voegt Jens er meteen aan toe.

"Zonder dat ijsje akkoord," zegt Lobke lachend en enigszins spottend.

Katrijn vraagt op bezorgde toon: "Hoe gaan we dat thuis voor elkaar krijgen om een hele nacht weg te blijven?"

Wannes reageert meteen "Zie je wel, jullie zoeken al naar uitvluchten om niet te moeten gaan."

"Niet waar!" klinkt het boze antwoord van de meisjes.

"Wel waar!" spotten de jongens terug.

"We vinden wel een oplossing," zegt Katrijn.

"Morgenavond om negen uur afspraak aan de ingangspoort van het kasteeltje," zegt Lobke nu op strenge toon.

"Zeg jongens, hoe kunnen wij nu weten of zij wel de hele nacht op het kasteel gebleven zijn," vraagt Seppe aan zijn kameraden.

"Geen probleem," antwoord Jens. "Wij vatten post bij de ingangspoort. We zetten daar onze tent op. Zo kunnen we heel goed in de gaten houden wanneer de meisjes gillend naar buiten komen rennen."

"Auw!" Jens wrijft over zijn pijnlijk scheenbeen. Jolien heeft hem een stevige trap gegeven.

"Je verdiende loon om ons zo te beledigen. Wij zijn geen bangeriken."

"'t Is al goed," mompelt Jens.

"Tot morgenavond."

Het groepje gaat uit elkaar en iedereen trekt huiswaarts.

4.

De avondzon staat al laag. De wind ruist zachtjes door de bladeren. Op en rond het vervallen kasteel van Hultendries is het doodstil. In de verte klinken kinderstemmen. Zes kinderen komen gepakt en gezakt richting ingangspoort. Eens bij de poort blijven ze staan.

Wannes is de eerste die iets zegt: "Jongens, het is zover. Laat ons hier naast de poort, nabij de muur de tent opslaan. En meisjes, daar staat jullie kasteel. Veel plezier."

"Pwoeh, lachen jullie maar. Morgen wanneer jullie onze fietsen moeten poetsen zal je wel wat minder praatjes hebben," zegt Jolien.

"Kom Katrijn, kom Lobke, we zullen eens laten zien wat durf is."

De meisjes pakken hun spullen en wandelen de verwaarloosde oprijlaan op. De jongens staan hen lachend na te kijken.

Seppe roept hen na: "Als jullie een spook zien, roep je ons dan even zodat we ook kennis kunnen maken?"

De meisjes doen alsof ze dat laatste niet hebben gehoord en stappen met vaste tred naar het kasteel. Aangekomen bij de met mos begroeide trap zegt Katrijn: "Zouden we het echt wel doen?"

De twee anderen reageren meteen.

"Komaan, je gaat je toch niet laten kennen en die broekventjes de overwinning gunnen. Er kan toch niets gebeuren."

"Ik heb een voorgevoel," zegt ze benauwd.

"Dat is gewoon de spanning," antwoordt Lobke.

"Komaan, we gaan naar binnen."

Ze staan nu voor de grote deur. Ze kijken nog even om en zien de jongens volop bezig met het opzetten van hun tent.

"Hier gaan we dan," zegt Lobke. Ze duwt de grote deur open. Het schurend geluid, dat de deur maakt, doet hen huiveren. Angstig kijken ze naar elkaar. Voorzichtig gaan ze de duistere inkomhal binnen. Katrijn knipt haar zaklamp aan. In de lichtbundel zien ze overal de spinnenwebben hangen. Ze laat de lichtbundel langzaam van links naar rechts over de muur dwalen. Aan de grote wand rechts zien ze dan een schilderij. Een vage afbeelding van een dame met een vorstelijk uitzienend gewaad in een plechtige houding bezorgt hen koude rillingen. Het is alsof de dame op het schilderij, na al die jaren in de duisternis, tot leven komt als haar aangezicht door de lichtbundel wordt beschenen. De blik in de ogen is zo indringend dat ze nog net een gil kunnen onderdrukken. Van hun eerste angst bekomen kijken ze nog eens goed. Tot hun grote opluchting zijn het gewoon enkele spinnenwebben die bewegen door de luchtstroming nu de grote deur

openstaat. Het lijkt net of het aangezicht tot leven komt.

"Zou dat de barones geweest zijn waarover oom August heeft verteld?" vraagt Katrijn.

"Misschien wel, we zullen het hem eens vragen. Hij zal wel weten hoe die dame er vroeger heeft uitgezien," zegt Lobke.

Ze leggen hun slaapzakken en de andere spullen die ze mee hebben tegen de muur, naast de deur. Voorzichtig wandelen ze nu verder. De houten planken van de vloer kraken onder hun voeten. Ze komen bij een van de vier deuren die op de inkomhal uitgeven. Lobke duwt tegen de deur. Meteen horen ze een doffe dreun. Verschrikt deinzen ze achteruit. Na een paar minuten stil en roerloos te zijn blijven staan fluistert Lobke: "Ik ga kijken!"

Ze knipt haar eigen zaklamp aan en duwt nu de deur verder open. Deze maakt de nodige schurende en krakende geluiden. Lobke gaat binnen en duwt nog even tegen de deur. Achter de deur hoort ze iets verschuiven en er volgt weer een doffe dreun. Een stofwolk vult de ruimte.

"Hatsjie, hatsjie!"

"Lobke, wat is er?" roepen de twee anderen.

"Hatsjie! Niets ergs. Er is hier een groot wandtapijt van de muur gevallen."

Jolien en Katrijn komen nu ook binnen. Jolien heeft intussen ook haar zaklamp aangeknipt. Drie lichtbundels dansen door het vertrek waarin nu een stofnevel hangt.

"Dit lijkt wel de salon geweest," zegt Jolien.

"Laten we ons hier maar installeren," stelt Katrijn voor.

"Ja, dat lijkt wel een goed idee," antwoorden Lobke en Jolien.

Meteen halen ze de slaapzakken en hun andere spullen uit de inkomhal. Nadat ze een tafel uit de weg hebben geschoven spreiden ze alles in het midden van het vertrek op de vloer.

"Kunnen we dat hier niet gebruiken?" vraagt Lobke plots.

De anderen kijken naar wat ze vastheeft. Het is een kandelaar met daarin nog twee kaarsen.

"We brengen de avond door bij kaarslicht," zegt ze glimlachend.

"Heb jij lucifers?" vraagt Katrijn.

"Neen," antwoordt ze.

"Hoe denk je dan die kaars aan te steken?" spot Katrijn.

"Het zal dan een avond bij zaklamplicht worden vrees ik," zucht Lobke en zet de kandelaar weer op de kast waar ze hem even tevoren had genomen.

"Mijn maag begint de grommen. Zouden we niets eten?" komt Jolien nu tussen.

De rugzakken worden opengemaakt en een heleboel lekkers wordt opgediept.

Katrijn zegt plots: "Het is te hopen dat onze ouders niet naar elkaar gaan bellen. We hebben eigenlijk toch gelogen door te zeggen dat we bij elkaar gingen logeren."

"Dat zal wel niet gebeuren," zegt Jolien. "De vorige keren als we echt bij elkaar hebben gelogeed is dat toch ook niet gebeurd."

"Hoe zouden de jongens het stellen?" vraagt Katrijn.

"Die stoere bincken zullen nu nog wel plezier hebben in hun tentje. Maar wacht tot morgen."

De drie meisjes schateren het uit. De angst van bij het binnenkomen en het vallen van het wandtapijt is helemaal verdwenen.

"Lobke kijkt op haar horloge. "Het is al na tien uur. Wat gaan we nog doen voor we gaan slapen?"

"Laten we nog een stukje van het kasteel verkennen," stelt Katrijn voor. "Misschien vinden we wel een af andere schat."

"Of komen we een spook tegen," giechelt Jolien.

"Zolang het geen middernacht is zijn er geen spoken," werpt Lobke op. "Kom we gaan op verkenning."

Gewapend met hun zaklamp gaan ze terug de inkomhal binnen. Naast een van de deuren zien ze nu ook een trap.

"Laten we boven eens gaan kijken," zegt Katrijn. "Misschien vinden we daar nog wel echte bedden en hoeven we met onze slaapzakken niet op de harde vloer te liggen."

"Ja, als wij in de bedden van de baron en de barones zouden kunnen slapen dan zijn wij deze nacht ook echte baronessen," antwoordt Jolien.

Ze schateren het weer uit. Vrolijk nemen ze de trap. Voorzichtig gaan ze naar boven. Elke trede laat een krakend geluid doorheen het kasteel galmen. Enige angst staat nu op hun gezicht af te lezen. Maar ze zetten door. De lichtbundels toveren dansende, grillige en enigszins griezelige vormen op de muren. Eenmaal op de bovenverdieping openen ze een paar deuren. Overal lege kamers. Het is er vuil en ze moeten zich een weg banen door de kleverige spinnenwebben.

"Geen enkel bed meer te vinden," moppert Lobke.

"We zullen geen barones worden deze nacht," klinkt een teleurgestelde Katrijn.

Ze besluiten dan maar om terug naar beneden te gaan. Weer galmt het kraken van de trap doorheen het kasteel. Ze blijven dicht bij elkaar want het is toch een beetje griezelig. Ze zijn zo helemaal alleen in dit oude kasteel.

5.

De jongens hebben zich intussen geïnstalleerd hun tent. Op hun buik liggend houden ze vanuit de open zijde van de tent het kasteel in de gaten. Wannes heeft er zelfs aan gedacht om zijn verrekijker mee te brengen.

"Wat spoken die meiden daar toch uit? vraagt Jens. "Kijk eens naar al die lichtflitsen die op en neer doorheen het kasteel bewegen."

"Hebben ze dan echt geen angst?" vraagt Seppe ongelovig. "Wandelen die zomaar door het kasteel of worden ze achterna gezeten door spoken."

"Wacht maar tot het spookuur daar is," zegt Wannes lachend.

"Ik heb een idee," zegt Jens. "Laten wij voor spook gaan spelen en die meiden de schrik op het lijf jagen. En de weddenschap winnen we dan zonder enig probleem."

"Een schitterend idee," klinken Seppe en Wannes in koor.

Ze zoeken hun zaklampen en verlaten de tent. Met z'n drieën sluipen ze nu naar het kasteel. Heel voorzichtig, zonder geluid te maken, komen ze bij de achterkant van het kasteel. Na een paar meter langs de muur te zijn geslopen komen ze aan een deurtje. Wannes probeert het open te maken maar zonder succes. Jens die ondertussen verder geslopen is fluistert: "Langs hier mannen!"

De anderen komen meteen dichterbij. Voor hen bevindt zich een deur die uit twee helften bestaat. Het onderste stuk is gedeeltelijk weggerot. Jens duwt even en de halve deur draait met licht gekraak open.

"Kom, naar binnen!" fluistert Jens.

Wannes knipt meteen zijn zaklamp aan.

"Let op dat ze het licht niet zien!" sist Seppe.

Meteen knipt Wannes zijn zaklamp uit. Het is aardedonker. Zonder enig licht is er geen beginnen aan. Op het gevaar om ontdekt te worden knipt hij ze meteen weer aan. Hij laat de lichtbundel door het vertrek dwalen. Wanneer een kast zichtbaar wordt zegt hij: "Laten we daar even kijken, misschien ligt er wel iets interessants."

De kast ligt vol met oude lakens. Seppe neemt er een uit en schudt het open. Een stofwolk vult het vertrek. Jens kan nog net een niesbui onderdrukken.

"Als we alle drie een laken nemen en over het hoofd hangen zien we er zeker uit als echte spoken," zegt Seppe.

De lakens worden genomen. Het open schudden geeft zoveel stof dat het Jens te machtig wordt. Hij niest luid.

"Ssst!", sissen de anderen.

Ze hangen nu de lakens over hun hoofd.

"Wel een muffe geur hier onder," mompelt Wannes.

Ze maken gaatjes ter hoogte van hun gezicht om zowat frisse lucht te krijgen en om beter te zien waar ze lopen. De oude stof van de lakens laat het uitscheuren van stukken gemakkelijk toe.

"Komaan, nu de meiden de schrik van hun leven bezorgen," grinnikt Jens.

Ze openen zachtjes de deur naast de kast. Voorzichtig begeven ze zich naar het volgende vertrek. Plots valt Jens.

"Ssssst!", sissen de andere twee.

"Hier ligt iets op de grond en daar ben ik over gevallen," verdedigt Jens zich.

De zaklampen worden op de vloer gericht. Een oud stuk tapijt staat omhoog gekruld op de plaats waar Jens met zijn voet is blijven haken.

"Let in het vervolg even op waar je je voeten zet," zegt Seppe boos.

"Stil toch! Zo dadelijk horen de meiden ons nog," komt Wannes nu tussen. "Laten we even stil zijn en luisteren of we iets van de meisjes kunnen horen."

Jens staat terug op en vervolgens blijven ze stilstaan en luisteren. Na een tweetal minuten fluistert Jens: "Kom, er is geen onraad. We gaan verder."

De drie jongens gaan nu, met het zaklamplicht de grond afspeurend, voorzichtig verder.

6.

De drie meisjes zijn op de benedenverdieping een van de andere deuren binnengegaan.

"Dit was zeker de werkkamer van de baron," zegt Lobke. "Kijk maar naar al die boekenplanken."

Tegen twee wanden van het vertrek staan kolossale boekenkasten. Hier en daar liggen op de schabben nog enkel boeken. In het midden van de ruimte staat een gigantische tafel.

"Hoorde ik daar niets?" vraagt Katrijn plots.

"Wat dan wel?" reageert Lobke.

"Het is alsof ik iemand hoorde niezen."

"Dat zal je wel gedroomd hebben."

De drie meisjes blijven stil bij elkaar staan en luisteren een paar minuutjes.

"Hoorde ik daar nu geen gepraat?" fluistert nu Jolien.

Weer blijven ze een paar minuten stil staan en luisteren.

"Niets, het zal de wind wel geweest zijn," zegt Lobke. "Laten we terug naar de salon gaan en stilaan in onze slaapzakken kruipen. Het is toch ook al bijna middernacht," klinkt een enigszins angstige Jolien.

Terug in de salon leggen ze hun slaapzakken dicht bij elkaar. De deur van de salon wordt ook gesloten. Eenmaal knus geïnstalleerd wensen ze elkaar een goedenacht. De zaklampen worden uitgeknipt. De salon is nu helemaal donker. Na een paar minuten wennen aan het donker zien de meisjes de vage vormen van de salon en zijn nog aanwezige meubilair als spookachtige schaduwen aftekenen op de wanden. Grillige vormen dansen op en neer op de achtergelegen muur. Het zijn de schaduwen van de takken van de grote boom nabij het kasteel. Het maanlicht dat door het venster naar binnen valt zorgt voor dit griezelige schouwspel. Het wordt muisstil op kasteel Hultendries. Een paar keer wordt de stilte doorbroken door het draaien van een van de meisjes in de slaapzak.

Na een poosje vraagt Lobke op fluisterende toon: "Slapen jullie al?"

"Neen," fluisteren twee stemmetjes terug.

In de verte horen ze plots de kerkklok.

Lobke zegt: "Het is middernacht. We zullen nu vlug weten of er hier spoken zitten of niet"

"Laten we een zaklamp aansteken voor de veiligheid," zegt Katrijn.

"acht, negen ..., " telt Jolien. "...elf, twaalf!"

Op dat moment horen ze een licht gekraak. Meteen kruipen ze tegen elkaar aan en kijken angstig in het rond. Een wit schijnsel komt onder de deur vandaan.

"Er ... er zitten ... hier echt sp... poken," stamelt Katrijn.

Met het nodige kraken en schuren gaat de deur open. Drie gestalten staan in de deuropening. De meisjes zitten nu bibberend tegen elkaar en kunnen geen woord uitbrengen. De middelste gestalte komt de salon binnen. Op dat moment weerklinkt er een kreunend geluid op bovenverdieping. De drie spoken blijven stokstijf staan. Het kreunend geluid komt dichterbij. Achter de spoken vult de ruimte zich met geelgroenachtig schijnsel. Dan vliegen plots drie lakens hoogte in en Wannes, Jens en Seppe zitten meteen bij de meisjes. Katrijn grijpt de zaklamp en knipt ze uit. Voor iemand iets kan zeggen verschijnt in de deuropening een lichtgele vorm. Aan de randen straalt de verschijning, die half doorzichtig is, een groenige gloed uit. De angst slaat hen nu echt om het hart. Bevend kruipen ze stevig tegen elkaar aan. De verschijning krijgt nu een duidelijkere vorm en de kinderen zien nu een mannenfiguur bij de deuropening.

"Weest niet bang kinderen. Ik ben maar een arme geest. Jullie kunnen mij helpen. Ik ben namelijk vervloekt en gedoemd om tot in de eeuwigheid te dolen door dit kasteel."

De stem galmt door het hele kasteel en doet de kinderen verstijven van schrik.

"Wie w.... wie bent ... u?" stottert Seppe.

"Ik ben de geest van een herder die hier ooit op het domein van het kasteel is geweest."

"En ... wat k.... kunnen w... wij vo... vo...or u doen, mijnheer de herder?" vraagt Jens beverig.

"Luister eerst even naar mijn verhaal. Zoals ik al zei was ik hier ooit op het domein. Een meisje van jullie leeftijd heeft mij toen de weg gewezen. Ongelukkig genoeg is zij in het riviertje, hier achter het park, terechtgekomen toen ze op de dijk ging staan. Ik heb haar helaas niet kunnen redden. Het water was te diep en de stroming te sterk. Ik kon ook niet zwemmen. Ik heb me verborgen in het struikgewas en van daaruit het zoeken naar het meisje gadeslagen. Ik kon de moed niet opbrengen om te vertellen wat er was gebeurd. Ze zouden mijn verdenken van moord. Ik ben daar gebleven tot de volgende morgen. In de vroegte ben ik dan tot bij de smid van het dorp gegaan die mij een paar nieuwe kettingen voor mijn schapen heeft gesmeed. Hij is de enige mij gezien heeft. Net toen ik wou verdergaan vroeg hij mij ook of ik al gehoord had wat er de dag voordien gebeurd was met een klein meisje. Aan mijn twijfelende manier van antwoorden begreep die man dat ik er meer van wist. Toen ben ik op vlucht geslagen. Achteraf heb ik gehoord dat de mensen van het dorp geen goed woord voor mij over hadden. De smid had zijn wedervaren in het dorpscafé verteld aan iedereen die het maar horen wilde. En na een paar uur deed het verhaal de ronde dat ik het kleine meisje had ontvoerd."

Voor de geest verder kan gaan reageert Lobke.

"Mijnheer de geest, heette dat kleine meisje soms Marieke?"

"Ja, dat is zo. Hoe weet jij dat? En zeg maar Johannes hoor."

"Oom August heeft ons gisteren een verhaal verteld over een verdwenen meisje."

De geest begint nu iets feller te stralen en zegt: "Dat is juist meisje, August weet hier alles van. Maar willen jullie mij nu helpen alstublieft?"

De angst overwonnen zegt Jens nu kordaat: "Wat kunnen we doen?"

"Om mij te helpen moet je drie opdrachten vervullen. Zoek eerst de bierpot in het kasteel en breng de inhoud naar een notaris. Plaats vervolgens twaalf rode rozen op het graf van Marieke. Als laatste opdracht vertel je aan iedereen in het dorp dat Johannes de herder nooit iemand kwaad heeft gedaan. Dat hij ook alles heeft gedaan om Marieke te redden."

De geest begint minder te stralen.

"Mijn tijd zit er weer ver op voor vannacht. Ik ga zo meteen weer verdwijnen. Doe jullie best kinderen. Ik vertrouw en reken op jullie."

Nog een korte lichtflits en de zes kinderen zitten weer in het duister. Seppe knipt zijn zaklamp aan en schijnt ermee in de richting van de deuropening. Niets meer. Ze staan nu allen op en knippen ook hun zaklampen aan. De salon wordt nu helder verlicht.

"Laten we naar huis gaan," zegt Katrijn.

"En de geest dan. We moet hem helpen," oppert Lobke. "Iedereen doet toch mee, hé!"

"Ja, ... goed dan," klinkt het aarzelend.

7.

De zoektocht naar de bierpot begint.

"De vroegere keuken is wellicht de meest interessante plaats," vindt Wannes.

"Mogelijk wel," zegt Jolien. "Maar wie zegt dat we niet naar een siervoorwerp moet zoeken."

"Laten we ons in twee groepen verdelen en zo elk een stuk van het kasteel onderzoeken," stelt Lobke voor.

De twee groepjes gaan uit elkaar. De drukte in het kasteel is enorm. Door alles wat opengemaakt, opgetild en weggeschoven wordt, vullen de verschillende vertrekken zicht met de nodige stofwolken. De nies- en hoestbuien galmen dan ook met de regelmaat van een klok doorheen het oude kasteel. Na een paar uur geven ze het op. Niets gevonden. Vuil, moe en teleurgesteld komen ze terug bij elkaar in de salon. Ze laten zich vermoeid op de slaapzakken vallen.

Wannes speelt nog wat met zijn zaklamp.

"Kijk daarboven!" roept hij plots uit.

De anderen kijken meteen naar de lichtvlek op de wand. Op het schilderij staat een statige heer afgebeeld. In zijn rechterhand houdt hij een bierpot. Ze springen allen recht en in enkele stappen staan ze onder het schilderij.

"Dat is wel geen echte bierpot, hé Wannes!" zegt Jolien op spottende toon.

"Wie zegt dat we daar geen aanwijzing vinden?", antwoord Wannes verontwaardigd.

"Laten we zeker spelen. We halen het schilderij van de muur, " stelt Jens.

De tafel wordt tegen de muur geschoven en Seppe springt er meteen op. Jens volgt hem. Met z'n tweeën haken ze het schilderij van de muur los en geven het aan de anderen die naast de tafel staan.

"En nu?" vraagt Katrijn enigszins hulpeloos. "In deze geschilderde bierpot gaan we niet echt iets vinden, denk ik."

"Er moet iets te vinden zijn bij deze bierpot," stelt Wannes.

Hij veegt het schilderij, ter hoogte van de bierpot, met zijn mouw proper. Niets abnormaals valt op. Geen enkele aanwijzing.

"Kijk hier," gilt Jolien plots die aan de zijkant van de tafel staat en nu naar de achterzijde van het schilderij wijst. "Daar zit iets aan de achterkant van het schilderij."

Meteen wordt het schilderij, met de achterzijde naar boven op de tafel gelegd. Ter hoogte van waar op de voorzijde de bierpot geschilderd staat is een zakje op het doek genaaid. Lobke steekt voorzichtig haar hand in het zakje.

"Ik voel iets!" fluistert ze.

En ze haalt langzaam een paar samengevouwen vellen papier tevoorschijn.

De anderen kijken gespannen toe. Ze vouwt het oude, vergeelde papier open. De anderen richten hun zaklampen op het papier in de handen van Lobke. In een mooi handschrift is nu een tekst zichtbaar. Lobke leest luidop: "Dit is het testament van Johan de schaapherder.

"De geest heeft dan toch gelijk," zegt nu een verbaasde Jens voor Lobke verder kan lezen.

"Ssst!" klinkt het tegelijk uit Wannes en Katrijns mond.

"Laat Lobke verder lezen," zegt Seppe ongeduldig.

En Lobke gaat verder.

"Het huis waar boer Jan, zijn vrouw Lisa en hun dochtertje Marieke woonden tot net na de verdwijning van deze laatste, is jaren later in mijn bezit gekomen. Daar ik niet in het dorp durfde terug te keren is het

onbewoond gebleven vanaf het moment dat boer Jan en zijn vrouw waren vertrokken. Deze konden er niet meer blijven wonen nadat Marieke door een visser uit het water was gehaald. Mijn zoon August is, na mijn dood, de enige erfgenaam ervan. Alleen weet mijn zoon dit niet daar hij mij nooit heeft gekend. Ik heb hem wel een paar keer gezien wanneer ik op doorreis was. Ik trok namelijk rond als scharen- en messenslijper. Wanneer ik in de buurt van het dorp kwam zorgde ik wel voor een vermomming. De angst om herkend te worden was te groot. Toen ik langzaam mijn krachten voelde verminderen ben ik nog een laatste keer langs geweest. Het toeval wilde intussen dat August, nadat zijn oude moeder gestorven was, zijn intrek had genomen in het huis dat eigenlijk van mij was. Het weinige aan huur dat hij moest betalen kreeg ik in mijn bezit van een voor hem onbekende heer uit de stad. Wanneer hij enkele maanden de huur niet kon betalen deed ik ook geen moeite om van hem het geld te krijgen. Het ging tenslotte om mijn zoon die ik nooit de kans heb gegeven een vader te hebben. Ik heb dan dit testament geschreven, maar kon het niet aan mijn zoon overhandigen. Toen ik op het kasteel kwam en daar de messen moest slijpen mocht ik mijn werk binnenshuis verrichten vanwege het slechte weer. Aan de muur hing een schilderij. Plots kreeg ik het idee om mijn testament daar te verbergen. Iemand zou het wel vinden bij een grote schoonmaak, dacht ik. Zodoende heb ik in een onbewaakt moment het schilderij van de muur kunnen halen en het van een geheime bergplaats voorzien. Wanneer u dit leest zal ik er reeds lang niet meer zijn. Aan de eerlijke vinder vraag ik nu nederig of hij mijn laatste wil tot uitvoering brengt. Bij gezond verstand zijnde teken ik, Johan de schaapherder."

Verbaasd kijken de kinderen elkaar aan.

Buiten kraait een haan. De eerste zonnestralen breken door de duisternis van de nacht.

"Is het al bijna ochtend?" vraagt Seppe nu geeuwend.

"Laten we alles opruimen en naar huis gaan en alles vertellen aan de vader van Seppe, die is toch notaris. Hij zal wel weten wat er nu moet gebeuren," zegt Lobke kordaat.

8.

Een half uurtje later staat de hele bende op de stoep voor het grote huis, waar Seppe woont. Ze zijn er wel niet helemaal gerust in want ze zullen nu ook moeten vertellen waar ze de hele nacht hebben doorgebracht. Seppe drukt op de belknop. Even later gaat de deur open en daar staat zijn moeder. Die kijkt ongelovig naar het groepje, vuil uitzienende kinderen. Van het rommelen en zoeken in het kasteel hebben hun gezichten een grauwe kleur gekregen. Hun haren zien grijs van het stof. Ook hun kleren zijn niet meer om aan te zien.

"Mama, we hebben iets gevonden in het vervallen kasteeltje."

"Waar?" vraagt Seppes moeder nog steeds onder de indruk.

"In het kasteel. We moeten onmiddellijk papa iets laten zien."

Nog voor de vrouw iets kan zeggen stormt de bende kinderen, langs haar heen, de inkomhal naar binnen.

"Pa, moet je dit eens lezen," roept Seppe wanneer ze de keuken binnen komen.

De man verslikt zich bijna is zijn kop koffie bij het zien en horen van de binnenstormende bende. Nadat hij van zijn verbazing is bekomen leest hij het testament van de herder.

"Eigenlijk verdienen jullie toch wel een standje omdat je ons belogen hebt en mama zal daar erg boos over zijn," zegt hij dan streng.

"Maar papa ...," stamelt Seppe.

"Jongen, jullie hebben een gevaarlijk spelletje gespeeld. Jullie zullen wel allemaal thuis enige uitleg moet geven vrees ik. Maar goed, jullie hebben iets belangrijks gevonden en dat moet eerst geregeld worden."

Seppe's vader glimlacht en knipoogt even naar de jongens en meisjes.

Wijzend naar het testament, dat hij nu op de tafel heeft gelegd zegt hij op rustige toon: "Vooraleer ik hier iets mee doe moet eerst iets anders in orde gebracht worden. Jullie hebben dringend een grondige wasbeurt nodig. Naar de badkamer nu."

9.

Een uurtje later zitten zes frisgewassen kinderen aan de ontbijttafel. De vader van Seppe heeft intussen de ouders van de anderen kinderen ingelicht over het nachtelijk avontuur. De ouders zitten in de ontvangstkamer van de notaris en het geroezemoes van de gesprekken klinkt door tot in de keuken. De moeder van Seppe heeft voor de kinderen een flink ontbijt klaargemaakt. Ondanks wat de voorbije nacht is gebeurd kijkt ze gelukkig naar de kinderen die als uitgehongerd zitten te eten. Ze gaat de keuken uit richting ontvangstkamer.

"Welke straf zouden we krijgen?", vraagt Jolien stilletjes aan Lobke.

"Ik weet het niet, maar mijn pa zal toch wel heel boos zijn vrees ik," antwoordt Lobke.

"Bij mij zal het wel niet zo een vaart lopen," zegt Jens.

"Ssst, ik denk dat er iemand aankomt," sist Wannes.

De vader van Seppe komt de keuken binnen.

"Wanneer jullie klaar zijn ...", hij wacht even voor hij verder praat.

"Nu komt het," fluistert Seppe.

"... kunnen jullie naar oom August. Je zegt hem dat hij zo snel mogelijk naar hier moet komen. En geen kapoenenstreken onderweg uithalen."

De hele bende knikt.

"Jullie hebben het goed begrepen?"

"Ja, mijnheer de notaris", klinkt het zachtjes.

"Jij ook Seppe?"

"Ja, pa."

Even later staan ze op de stoep en vertrekken in de richting van het huisje waar oom August woont. Bij het voortuintje aangekomen roepen ze in koor: "Oom August, oom August, kom vlug!"

Oom August opent de deur en komt buiten. De kinderen trekken hem meteen bij de armen. "Je moet meteen mee naar de notaris. Het is dringend."

"Rustig aan maar, wat is zo dringend?" vraagt een overrompelde oom August.

"Je moet mee komen. Wij hebben een verassing voor jou. We hebben iets gevonden in het oude kasteeltje."

"Laat mij even andere kleren aantrekken. Wachten jullie hier even?"

"Ja hoor. Vlug, hé oom August."

De oude man gaat glimlachend zijn huisje terug binnen. Na een vijftal minuutjes komt hij met zijn beste pak aan weer naar buiten. Hij sluit zijn huisje af. De kinderen hangen weer rond hem en trekken hem bij de mouwen.

"Let op. Mijn mooie pak niet kreuken."

De kinderen zijn totaal uitgelaten. Dorpsbewoners kijken de oude man en de vrolijke bende verbaasd aan wanneer ze door de straten wandelen.

"Niet zo vlug vriendjes," zegt oom August. "Ik ben een oude man."

"Maar er is zo'n belangrijk nieuws," roept Seppe.

Eindelijk staan ze op de stoep voor het huis van de notaris. Oom August belt aan. De notaris komt zelf opendoen. Seppe gaat als eerste binnen en toont de oude man de weg. Even later zitten de kinderen, de nog aanwezige ouders en oom August aan de immens grote tafel in de werkkamer van de notaris. De vader van Seppe neemt het woord

"August, de kinderen hebben een testament gevonden. Het blijkt van je vader te zijn. August kijkt de notaris verwonderd aan en stamelt: " Van ... mijn vader?"

De notaris gaat verder.

"Zeker wel, mijn beste August. Ik heb alles reeds grondig onderzocht en heb goed nieuws voor je. Het huisje, waar je nu woont, aan de rand van het bos is vanaf heden van jou. Je hoeft geen maandelijks huurgeld meer te betalen. Wat ook de kinderen nog niet wisten is dat er op de bank ook nog een grote som geld beschikbaar is om het volledig op te knappen."

"Maar hoe ...?", zegt oom August.

Hij heeft intussen de tranen in zijn ogen gekregen en kijkt volledig van slag naar zijn jonge vrienden.

De notaris gaat verder. "Volgens het testament van je vader ben jij de enige erfgenaam. Proficiat.

"Dank u, mijnheer de notaris," zegt oom August nu stilletjes

Dan vraagt Seppe: "Wij mogen toch komen helpen bij het opknappen van je huisje?"

Oom August krijgt geen woord gezegd maar knikt iedereen dankbaar toe. De tranen rollen nu over zijn wangen.

"Beste kinderen," zegt hij snikkend. "Hoe hebben jullie dit allemaal voor elkaar gekregen?"

De notaris antwoordt meteen: "Oom August, keer terug naar huis. De kinderen gaan wel met je mee en zullen je onderweg wel vertellen wat er de voorbije nacht allemaal gebeurd is. En kinderen, wanneer jullie straks weer terug zijn zal er nog wel een en ander moeten uitgepraat worden."

Ze staan op en volgen oom August naar buiten. Eenmaal buiten vraagt oom August: "Wat bedoelde mijnheer de notaris met het laatste wat hij zei? Hebben jullie kattenkwaad uitgehaald?"

Op weg naar zijn huisje krijgt oom August het hele verhaal van het nachtelijk avontuur te horen. Met stijgende verbazing kijkt hij ze stuk voor stuk aan.

"Jullie kunnen veel beter verhalen vertellen dan ik. Maar een geelgroene geest. Dat kan toch niet?" zegt hij wanneer ze bij zijn huisje aankomen.

"Het is allemaal echt waar." zegt Lobke. "Zonder die geest zouden wij toch nooit het testament hebben kunnen vinden."

"Ja, dat is eigenlijk wel zo. Dan zullen we er toch maar best aan doen om de wensen van de geest te vervullen. Maar eerst moeten jullie nu wel naar huis. Daar zwaait wellicht nog wat. Ik zie jullie later nog wel. Daag!"

"Daaag, oom August," roepen de kinderen.

Een beetje met de schik in het hart gaan ze allen huiswaarts.

10.

Twee dagen later. Seppe, Wannes, Jens, Katrijn, Jolien, Lobke en oom August gaan met twaalf rode rozen naar het kerkhof. Ze maken het verwaarloosde graf van Marieke proper en zetten er dan twaalf rode rozen in een mooie vaas op. De wens van de geest om aan iedereen te vertellen dat de herder helemaal geen slechte man was is intussen automatisch in vervulling gegaan. Het verhaal van de erfenis is als een lopend vuurtje door het hele dorp gegaan.

"Wanneer mijn huisje helemaal is opgeknapt moeten jullie mij toch eens tonen waar je het testament gevonden hebt," zegt oom August wanneer ze van het kerkhof naar zijn huisje terugwandelen.

"Terug naar het kasteel," roepen zes jeugdige stemmen.

Een paar weken later is het huisje van oom August helemaal opgeknapt. Op een bank in de voortuin zit hij voor de kinderen weer zijn spannende verhalen te vertellen. Ze zijn aan zijn lippen gekluisterd tot in de verte weer een stem van een vader of moeder weerklinkt om hun kroost weer naar huis te roepen.

"Hoe zit het nu met onze weddenschap," vraagt Lobke plots.

De drie jongens kijken elkaar met verwarde blik aan.

"Welke weddenschap?" vraagt oom August.

De vrolijke bende vertelt nu het hele verhaal van hoe ze tot hun avontuur op het kasteel zijn gekomen. Oom August geniet met volle teugen. Wanneer ze klaar zijn zegt Oom August: "De fietsen moeten jullie zelf maar poetsen, maar dat ijsje waarover jullie het hadden, dat trakteer ik."

De zes kinderen springen joelend in het rond.

"Maar eerst nog langs het kasteel. Ik heb nog steeds niet gezien waar jullie die fantastische vondst hebben gedaan."

Een paar minuten later stapt de hele bende de oprijlaan van het kasteel op. Bij de voordeur gekomen zegt oom August: "Toon me maar de weg. Jullie zijn hier toch al geweest."

Lobke duwt de deur open. Deze maakt net als toen die nacht een schurend geluid. De inkomhal ziet er wel anders uit. Het zonlicht dat door de ramen binnenvalt wordt door de spinnenwebben gezeefd.

"Die dame op het schilderij, was dat de vroegere barones?" vraagt Katrijn aan oom August.

"Ja, dat is ze zeker. Toen ik nog een kleine jongen was, heb ik haar met dat mooie gewaad verscheidene keren door het kasteelpark zien wandelen."

"Kom naar de salon," dringt Jens aan.

In de salon aangekomen valt het nu pas echt op hoeveel vuil en stof er overal ligt.

"Kijk daar ligt het schilderij waar we het testament hebben gevonden," zegt Wannes.

Ze gaan met z'n allen naar de tafel.

"Hier heb ik het testament uitgehaald," zegt Lobke terwijl ze opnieuw haar hand in het opgenaaide zakje steekt.

"Hé, hier zit nog iets!" roept ze luid.

Lobke haalt haar hand weer uit het zakje. Ze heeft nu een verfrommeld stukje papier vast. Voorzichtig vouwt ze het open en strijkt het dan met haar handpalm glad. Met de hoofden tegen elkaar lezen ze stilzwijgend de tekst.

"Bedankt kinderen. Ik hoef niet langer meer door het kasteel te dolen. De vloek is verbroken. August, mijn zoon, het ga je goed. Johannes de herder."

"De geest is hier weer geweest," zegt Jolien.

"Oom August, je vaders geest is niet langer meer vervloekt. Hij kan nu in vrede rusten," zegt Wannes op fluisterende toon.

"Dit is haast niet te geloven," stamelt August. "Dit papiertje neem ik mee. Het is het enige aandenken dat ik van mijn vader heb. Het zal een ereplaats in mijn huisje krijgen. Kom kinderen we gaan terug naar buiten."

Onder de indruk verlaten ze stilletjes het kasteel. Eens buiten zegt oom August: "Nu alles goed is afgelopen hebben jullie die ijsjes dubbel en dik verdiend. Komaan, met z'n allen naar de ijssalon."

Daar aangekomen zegt oom August tegen de juffrouw achter de toonbank: "Voor elk van ons het grootste ijsje dat je hebt. We hebben wat te vieren!"

"Komt zo in orde, mijnheer." antwoordt de juffrouw glimlachend.

Even later zitten ze allen te genieten van een reusachtig ijsdessert. Oom August begint weer te vertellen.

"Zeg, wisten jullie dit al. Vanuit mijn slaapkamerraam kan ik tot in de kasteeltuin kijken. Ik heb daar al een sprookjesachtig tafereel gezien. Bij de laatste volle maan, om klokslag twaalf uur zag ik een hartvormig lichtje nabij de tuin van het kasteeltje als een libelle over het water van de vijver dansen. Het leek ook of ik het giechelen van Marieke hoorde. Net als toen zij over het grasveld achter het hondje aan liep. De kinderen zijn zo geboeid dat ze niets eens merken dat een deel van hun ijs in het glazen bord smelt. Wanneer oom August even ophoudt met vertellen protesteren ze meteen.

"Verder vertellen, oom!" klinkt het in koor.

"Op een voorwaarde. Jullie mogen geen weddenschappen meer afsluiten voor nachtelijke avonturen. Het zou mij te veel ijsjes kunnen kosten."

Een daverend gelach klinkt door de ijssalon.

Tot sluitingstijd blijven ze er zitten. Oom August blijft maar vertellen. Eenmaal buiten wensen ze oom August nog een goede avond en gaan ze huiswaarts. Wanneer Oom August ter hoogte van de kasteeltuin komt hoort hij iets dat op gegiechel lijkt.

"Marieke," denkt hij bij zichzelf. "Of was het nu toch het ruisen van de wind in de struiken."

Kijkend naar de avondzon die langzaam aan de horizon wegzakt en de lucht rood kleurt, wandelt hij naar zijn huisje. De avond valt en de duisternis dekt de omgeving zachtjes toe. Het kasteel Hultendries ligt er vredig en rustig bij. Zelfs de roep van de uil, die zijn vaste plaats heeft in de grote boom nabij het kasteel, klinkt zachter door de nacht dan ooit tevoren.

EINDE

Eddy Solie

Retouradres:
R. Schelkens
Bankstraat 158
2811 Hombeek

Driemaandelijks tijdschrift P209706
Afgiftekantoor 1980 ZEMST

PB-PP
BELGIE(N) - BELGIQUE

Lena Verbergt 1940 - 2024

Sprakeloos en woorden van troost schieten ons tekort. Op zo korte tijd wordt alles op zijn kop gezet.

We kenden Lena van uit haar jeugd, plichtbewust en kordaat, steeds opgewekt maar met de nodige ernst. Geen meeloper maar beziel door een onmiskenbare drang om het voortouw te nemen. Dat deed ze vanaf de jeugdbeweging tot en met de heemkundekring. Geen leidster uit eigenbelang maar een dienende waarde. Zij spaarde moeite noch tijd om wat ze ondernam tot in de puntjes af te werken.

Aan de zijde van René leidde ze de heemkundekring. Niemand had dit beter gekund. Bij elke voorbespreking van een viering, tentoonstelling of een feest was ze een inschikkelijk luisterend oor maar bracht ze finaal de beste oplossing op tafel. Een topvrouw vol enthousiasme. Reeds getroffen door de genadeloze ziekte vertelde ze, zeer geanimeerd maar met een duidelijk genoegen, aan het verplegend personeel van Sint Maarten, hoe ze samen met haar man zich inzette voor haar dorp.

De familie - kinderen en kleinkinderen - kwam zeker op de eerste plaats. Toch is het een verholen troost te weten dat Lena genoegen beleefde aan haar inzet voor alle vrienden van de kring. Daaruit putte ze wellicht de kracht om te zijn wie ze was: een sterke vrouw door iedereen geliefd. We zullen haar zeer erg missen.

Patty en Ward

